

Bemærkninger til lovforslaget

I ulykkesforsikringslovens § 23 bestemmes det, at såfremt en tilskadekomne er medlem af en anerkendt sygekasse (statskontrolleret sygeforening) begynder dagpengene i henhold til loven at løbe fra det tidspunkt, da ydelse af pengehjælp fra sygekassen ophører, dog ikke senere end fra begyndelsen af den 14. uge efter ulykkestilfældets indtræden. Er den tilskadekomne ikke medlem af en anerkendt sygekasse (statskontrolleret sygeforening), løber dagpengene fra den 14. uges begyndelse.

Spørgsmålet om en ændring af denne bestemmelse, således at dagpenge gennem ulykkesforsikringen ydes fra et tidligere tidspunkt, end det nu normalt er tilfældet, har været fremdraget gentagne gange og på rigsdagen bl. a. ved behandlingen af de i 1948 ved lov nr. 113 af 13. marts 1948 gennemførte ændringer i ulykkesforsikringsloven. Disse lovændringer hvilede på en den 15. april 1947 afgiven udvalgsbetænkning om ændringer i ulykkesforsikringsloven, og dette udvalg havde været opmærksom på, at der bestod et misforhold mellem de dagpenge, der gennem sygekasserne ydes tilskadekomne for de første 13 uger efter ulykkestilfældet, og dagpengene gennem ulykkesforsikringen. Da ydelse af dagpenge gennem ulykkesforsikringen imidlertid ville være forbundet med betydelige praktiske vanskeligheder, var udvalget af den opfattelse, at hele spørgsmålet om samspillet mellem dagpengeydelse efter sygeforsikringen og ulykkesforsikringen enten måtte henskydes til behandling i forbindelse med en sammenhængende revision af hele den sociale forsikringslovgivning eller, idet der var nedsat et udvalg med den opgave at overveje ændringer i sygekasseordningen, i al fald i forbindelse med eventuelt forslag om ændring i reglerne for dagpengeydelse fra sygekasserne.

I overensstemmelse med udvalgets indstilling undlod regeringen derfor på daværende tidspunkt at stille forslag om bortfald eller lempelse af 13-ugers bestemmelsen, men stillede ved behandlingen på rigsdagen af forslag til loven af 23. marts 1948 i ud-sigt, at man ville have opmærksomheden

henvendt på spørgsmålet med henblik på muligheden for en snarlig løsning.

I den siden da forløbne tid har spørgsmålet været overvejet påny, og man er nået til det resultat, at det vil være muligt i det store og hele at klare de administrative vanskeligheder, der vil være forbundet med 13-ugers bestemmelsens bortfald, ved en omlægning af administrationen, således at direktoratet for ulykkesforsikringen overlader til forsikringsselskaberne selv at tage stilling til udbetaling af dagpenge indtil videre, men med adgang for tilskadekomne — en adgang som selskabet skal gøre pågældende bekendt med — til at indbringe sagen for direktoratet og for selskabet til at forelægge tvivlstilfælde for direktoratet.

Ved en forhandling med repræsentanter for forsikringsselskaberne har disse ment, at selskaberne efter en omlægning af administrationen som berørt vil være i stand til gennem en udvidelse af de hidtidige rammer at påtage sig den dem tiltænkte opgave og har endvidere ment, at det i det overvejende antal tilfælde vil være muligt at begynde udbetalingen af dagpenge tilpas hurtigt efter ulykkestilfældets indtræden, medens der i et formentlig mindre antal tilfælde, hvor der foreligger særlig tvivl, eller hvor tilskadekomne selv forsinker sagen, vil kunne hengå nogen tid efter ulykkestilfældet, førend dagpengeudbetalingen kan påbegyndes.

Herefter har man ment at kunne fremsætte det foreliggende forslag, der tager sigte på en ophævelse af bestemmelsen om, at dagpenge normalt ikke ydes for de første 13 uger efter et ulykkestilfældes indtræden, og i stedet vil man fastsætte en karenstid på 6 dage, således at dagpengene begynder at løbe fra den 7. dag efter ulykkestilfældets indtræden.

Om nærmere enkeltheder i forslaget henvises til bemærkningerne nedenfor.

Til § 1.

Ændringsforslaget til lovens § 15 fritager arbejdsgivere, der ønsker det, for under visse omstændigheder at afgive ri-